

неколку

неколку

Ана Бунтеска

ВЕНИ

зборови

неколку

ВЕНИ

зборови

неколку

преполовени зборови

зборови

неколку преполо

зборови

ВЕНИ

неколку преполо

ВЕНИ

неколку преполовени зборови

“Умот да ти биде пријател, дур те крепи, до тогаш се живее”

“Умот да ти биде пријател,
дур те крепи, до тогаш се живее,
оти после ништо од човек не останува”,
ете така баба ми покојна велеше.
Спастрен ми е умов,
како во кутивче денски го чувам,
не му давам да залута онаму кај што не треба,
да заплива во длабокото од кај што враќање нема.
Ама ноќите беља ми прават,
ете тогаш од вид го губам, кога заспивам,
та во темни улички низ градов ми забегува,
да се нахрани и напои со забранети мириси.
И сабајлината ко ќе станам, ко болна сум,
како душава канцер да ми има фатено,
со јад и бол за кои не знам од каде дошле,
сета полна сеќавања и претчувства.
Ете тогаш умот пријател не ми е,
ниту знам дал ме крепи или полудувам,
или пак само се залажувам дека се’ ќе мине еден ден,
дека спокојот еве, баш тука, зад ќошов е.
И денот дур одминува, полека се собирам,

повторно на себе си доаѓам, ко да знам која сум
навистина,
ама есен фаќа веќе, та денот се скратува,
а со ноќите стравот во срцево ми се вгнездува.
Убаво велеше баба ми покојна,
да научам да плетам, да везам,
да го пораbam умов, да го зашијам по потреба,
дупките да му ги закрпам, така да се залечам.
Оти со зборови не ќе да се спаструва ум,
ветрот ќе ги разнесе, дождот ќе ги удави,
низ годините ќе се раздробат, во прашинки ќе се сторат,
ко не ќе те крепи умот, ќе се забораваат.
А јас еве остарев, а да везам не научив,
рацеве освен зборови да везат, за друго вешти не се,
та она што во умов ми тлее и гори, низ нив го лечам,
онака како што знам, како што единствено умеам.
“Умот да ти биде пријател, дур те крепи, до тогаш се
живее”,
ете така баба ми покојна велеше, дур со страв во очи ми
се загледуваше,
како да знаеше, за да ме припреми за битка, за онаа
најтешката,
кога умот душата ти ја јаде,
телото ти го распарчува и тивко,
полека те убива.

Тивко, полека, со милост...зборувај ми

Зборувај ми...

без ред, без концепт во глава,
зборувај ми бесмислици,
раскажи ми приказна-заспивалка,
или подобро, опиши ми го небото,
облаците како врват по него,
за птиците и дождот,
еве, за дождовните капки зборувај ми,
испружи го јазикот,
кажи ми каков вкус имаат,
но не, не отворај чадор,
чадорите секогаш ја уништуваат магијата.

Зборувај ми...

за асфалтот кој ги впил нашите чекори,
за кошот од старата куќа,
онаа во која тагата си ја закопав,
раскажи ми го најчудниот сон кој си го сонил,
нека е на долго и широко,
или кажи ми каков си бил како дете,
дали уште бараш чудовишта под креветот,
ги чуваш ли оловните војници во подрум,
зборувај ми за звукот на смеата што во глава ти звони,
но не, не зборувај ми лаги,

лагите секогаш ја уништуваат магијата.

Зборувај ми...

за звукот на лисјата кои паѓаат,
како ми шушка фустанот дур се обмотувам околу тебе,
дали на прсти ти тежи отпечатокот од моите усни,
зборувај ми за имињата за нашите чеда
кои никогаш нема да ги родам,
за староста која нема заедно да ја дочекаме,
за оваа болна љубов која наскоро ќе не' раздели,
зборувај ми за себе без мене,
за мене, каква ќе сум без тебе,
но не, не зборувај ми со солзи во очите,
солзите секогаш ја уништуваат магијата.

Зборувај ми...

дур не заспијам шепоти ми,
дур во сонот раката не ти ја пуштам,
дур сите зборови во тебе не умрат,
дур во мене корења не пуштат,
дур телово не се смири,
дур душава со ќепенци не ја затворам,
дур ми врескаат клеткиве по тебе,
дур срцево ми чука небаре знае дека заминуваш,
само зборувај ми,
тивко, полека, со милост,
зборувај ми...

Во главата кога “клик” ти прави

Во главата кога “клик” ти прави,
па се сокриваш од сите,
а најмногу од сам себе
и само очите ти светат во ноќта,
а во денот најтемната точка си ти,
со сите стравови,
борби,
сомнежи,
зачнати љубови,
убиени љубови,
отсонувани дијалози,
на глас кажани монолози,
со мисла за смртта,
сокриена зад лажна насмевка,
самоуверена и дрска,
а знаеш дека сето тоа е лага,
па смислуваш приказна,
во која си главен лик,
а спореден во сопствениот живот,
зошто осамата те мачи,
а луѓето те нервираат
и знаеш дека нешто не е в ред,
па се мислиш да појдеш на психијатар,

ама на пола пат назад се враќаш,
шубе ти е да не рече дека си нормален,
оти со лудоста знаеш како да излезеш на крај,
а чувствуваш дека не си ко што треба,
кожата те боли оти душата преширока ти е,
а срцето ти прескокнува како на времето расипана
плоча,
во себе знаеш дека не е до времето,
ниту до годините е,
ниту до животот или смртта,
туку до тагата дека е,
се насобрала, натежнала,
згуснала и на клетки се напластила,
ете така ми е, денес така ми тежи светот,
како кога во главата “клик” ти прави.

И повторно, на животот му се потсмеваш

Му се потсмеваш на животот,
пишувајќи ја смртта на бел сид,
со дебели, црни и накривени налево, букви...
И знаеш дека еден ден
дрскоста скапо ќе ја платиш,
тогаш кога ќе помислиш дека конечно се' е во ред...
Ја бојосуваш косата црвена,
долга ја пушташ,
со мисла да се обмоташ во неа како во чаршаф...
Ете, со часови гривата си ја чешлаш,
со луцидна мисла дека убава перика би била
на нечија туѓа, гола, без мисли- глава...
Правиш планови за години нанапред,
а посакуваш уште утре да те нема,
да се стопиш со првиот дожд...
Чекориш како да имаш цел,
извежбани ти се нозете за лажен од,
а во себе знаеш дека никаде не стасуваш...
Сакаш мир, душата си ја труеш,
а вистината е дека не знаеш што со него,
па во себе тивко се помолуваш да не го најдеш...
Го почнуваш денот со мисла за ноќта,
чекајќи ја како жена, љубовник што чека,

толку долго и трпеливо, што повеќе и не му се радува...
Пекаш за љубов како од филм,
како сите оние кои во зима за летото тажат,
а на лето офкаат за ладовина и дожд...
Си ја труеш душата со мисли за шарени утра,
а срцето ти се полни само со црно и бело,
дур еден ден се' не ти стане сиво...
И пишуваш, како животот од тоа да ти зависи,
си ја распостилаш тагата како свежо испрани алишта,
надвор на ветрот, пред сите, демек ќе ти олесни...
И покрај сите падови во себе, пак се креваш,
со бес и рака полна облаци како шеќерна волна да
држиш,
за да можеш еден ден на раат таму да се сместиш...
И повторно, на животот му се потсмеваш,
инает со него тераш, горделиво и простум му пркосиш,
за да осетиш дека си тука, дека дишеш, дека си свој...дека
си жив.

А јас поинаку не умеам да љубам

Не знам,
не научив љубовта да ја делаам
по денови, недели, месеци,
или како во месарница
како парче мртво месо да ја измераам
па да тргнаам колку ќе ти дадам денес
издинстана на тивок оган
со зачини внатре и посолена
а останатото да го замрзнаам за друг ден,
не научив на милилитри да ја токмаам
па еве,
овој месец секоја вечер по една мала чашка
за лека ноќ, без мраз, како скап коњак
или пак во сантиметри
чекори
букви или броеви да ја двојам...
Тоа е моето проклетство,
за сиве овие години не научив
ниту пак посакав за таква љубов да знаам
половична и тажна
пресметана и измерена,
и затоа ретко љубам
оти сум како дете

оти во себе милост носам колку за сиот свет
и љубам, без усул љубам
со тело
душа
срце
со очи и уши
усни и заби
со гради и стомак
со матка и крв.
Виновна сум кон себе,
страв ми е, мачно ми е
оти сета љубов во мене што тлее
душава како хартија ми ја гори
со срцево оган потпалува
како доенче ме исцицува
како ненаситен љубовник
без здив ме остава
како животот ме уморува
како смртта ме покорува
безмилосна како полната месечина
ме јаде
ме дроби
ме пеплосува
и дур на коленици ме фрла
знам дека поинаку не умеам да љубам

Како канцер душеите да ни' фатиле

Срцата си ги избраздивме
дамки си оставивме
како истурено црно вино
на бел чаршаф ги извалкавме
и боледуваме
како канцер душеите да ни' фатиле
а еден со друг внатре се носиме
како трудница рожба во утроба
како доилка млеко во градите
како мајка стравот за чедото
цел живот во умот што го носи
ете така ти-мене
а јас-тебе
во срцата еден за друг место сме направиле
со зборови сме ги истетовирале
со соништа жигосале
со мечти неискажани сме си ги обележале
со молк
си тишина која тежи на обајцата
во неа се заплеткавме
до гуша се покривме
од немоќ
од страв

од гнев
а мене болката ме соголува
срцево како стапнато ми е
изгужвано и стиснато
поболено
со ритам кој не го разбирам
а кој на тебе потсеќа
и проклети да сме
што на нељубов се осудивме
ти-мене
а јас-тебе
што грб си завртивме
а срцата уште ни' се бараат
дур ние слепци при очи
во осама душите си ги запретаваме.

Љубов со корења до центарот на земјата

Се љубеа како деца
баба ми и дедо ми
на старост љубовта млада им беше
како свежа изворска вода
а душите испреплеткани
како гранките од стариот лешник
ете таква љубов сакав
како нивната
со корени до центарот на земјава
со страст која избрчканата кожа им ја пеглаше
тој и' береше трендафили од дворот
таа со раце полни нежност вратоврската му ја местеше
како стакла беа
се огледуваа еден во друг
потем дедо ми почина
канцерот градите му ги изеде
едно утро го снема
остана само капутот обесен в подрум
и после 20 години на него мирисаше
а баба ми свена
заедно со трендафилите во дворот
умираше години после него
секој ден

ТИВКО
полека
телото и' беше здраво
ама душата, срцето, тие и' оболеа
не се насмевна потоа
ниту еднаш
ниту прабаба кога стана
ден пред да умре
лешникот го исекоа
проклетиот, ги изнамачи луѓето
имаше корења до центарот на земјата.

“Љубов се вика тоа пиле...љубов”

“Никој за сам не е чедо
да имаш со кого збор да кажеш
да помилуваш
да се скараш
насмееш
парче леб, вода
еве, дури и солза да поделиш”
така баба ми ми велеше
оној, последниот пат
кога отидов да ја видам
легната в постела
дур со сува и топла дланка
по косата ми минуваше
со тага во гласот
небаре знаеше
небаре болката ми ја сети
ете, сега сакам тука да е
главава во skutот да и’ ја ставам
како кога бев дете
да го вдишам мирисот нејзин
да можам да и’ зборувам
за тебе да и’ кажам
дека не те познавам

а сум ти дала зборови
колку себе што не сум можела да си дадам
дека лута сум ти што те нема
а зад лутината има само бол
од што ми недостасуваш
од што себе си недостасувам
таква полна живот ко што бев
со будалеста насмевка
од оние заради кои си им смешен на сите
која чекорот ти го прави лесен
ликот светнат
очите побистри
ми недостасуваш за да си бидам убава сама на себе
ете, сето тоа сакам да и' го кажам
оти знам дека ќе ми го шепне токму тоа што треба
тоа што мене во главата ми звони секое утро наместо
аларм
“љубов се вика тоа пиле...љубов

Таа е се', таа е твоја

Таа е...

Дете чии очи светат

пред продавница за гумени бонбони

Старица уморна од животот

со бразди кои на лицето не и' се гледаат

Жена со крената глава

која коленичи само пред љубовта

Камен кој од ништо не се крши

во твоите раце во пердув што се престорува

Дожд во есен

кој мириса на црвено и зелено

Зима, студена и бела

која сепак срцето ќе ти го стопли

Ветар во сончево утро

кој мислите ти ги соголува

Заводлива кокона

која се токми за убава да ти биде

Плашлива и нежна

а доволно силна да го покори светот

Ранлива пред тебе

а без бол од сите жилети кои во себе ги носи

Љубовница со стаклени копнежи

со тело кое сосе душата ти го дава

Птица која молчи
а сите песни напишани ги дарува
Таа е..
дете
старица
жена
црно-бело и виножито
отров и лек
луда и обична
таа е се'
таа е твоја

Срце меѓу решетки од коски

Кога ти се празни срцето
како батерија на телефон
па живееш со страв
дека секој миг ќе замре
а чука проклетото
чука брзо и неправилно
прескокнува
трча накај тебе
паѓа и крвари
а упорно станува
без усул дека го боли
дека треба да сопре
да одмори
да се залечи
како да знае
ако застане ќе го снема
ќе престане да баботи
а е се' подалеку и подалеку
како во сон
кога трчаш а никаде не стасуваш
дур не се умориш
дур силата не те напушти
и тогаш сонот во кошмар се престорува

се будиш со вресок
и олеснето се гледаш в кревет
жив си, добро е
ама ова со срцево мое сон не е
и еве го
повторно растрчано
збунето и лудо
ми вреска заробено во градиве
меѓу решетки од коски
меѓу сите мисли за тебе
меѓу болката по тебе
меѓу нашите сенки
на дожд љубов што водат
и трча
паѓа
крвари
дур не сопре
дур не се испразни
како батерија од телефон

Жал ми е за тоа што се изгубивме уште пред да се најдеме

Жал ми е

за себе

за тебе

за стравот

за болката

за празниот кревет

за неиспиеното топло чоколадо

за телово негушнато

за лицето твое непогалено

Жал ми е

за љубовта наша ми е жал

за мојата што доволна не е

за твојата што неискажана остана

за гласот што не ти го чув

за моето премолчено “мхм”

за погледите што не ни’ се сретнаа

за здивот што не ни’ се измеша

за пропуштениот дожд

Жал ми е

за сета тежина во мене

за сета немоќ во тебе

за разминувањето по улици

за зимата која во срцата ја носиме
за твоите прсти во косава што не се
за моите раце без твојата топлина
за сите запретани желби
за зборовите што за спомен ќе останат
Жал ми е
за тебе ми е жал
за себе ми е жал
за децата во нас
за ноктите полни немир
за деновите во исчекување
за тоа што го испуштивме
за тоа што се изгубивме
уште пред да се најдеме

Ти и јас осудени да не се најдеме

Ти и јас

со векови се бараме

цели животи наназад

како во прогонство

како проколнати

секогаш доцнине

секогаш пристигаеме

кога другиот е веќе заминат

Ти и јас

две тажни души

преполовени од едно

фрлени на два краја од светот

со судба вечно зад себе да се вртиме

мириси во сенките да ловиме

погледи да заробиме

допири да крадеме

Ти и јас

со срцата љубов водиме

со умовите еден во друг влегуваме

и упорно се губиме

како без компас

како ништо да немаме

освен оваа луда љубов

која без разум не' остава
Ти и јас
море од јадови ќе препливаме
низ кал од вина ќе чекориме
горчливи солзи ќе исплачеме
зборови за љубов ќе проголтаме
ти и јас
јас и ти
осудени никогаш да не се најдеме.

Дур од љубов не се убиеме, за живи да останеме

Ајде да се преправаме
дека среќни сме
дека не си недостасуваме
дека дур љубов со други водиме
телата ним им припаѓаат
дур само кожата ни' ја имаат
Ајде да се преправаме
дека повторно деца сме
безгрижно во паркот седнати
од песок дом градиме
за соништата во него да ги сместиме
до првиот ветар, до првиот ветар
Ајде да се преправаме
дека не се љубиме
дека ова занесеност е
дека не сме си загризале во душите
дека е само еден обичен фол
без бол, проклетство, само без бол
Ајде да се преправаме
дека на светов сами сме
ти и јас наш да создадеме
од црвени мечти

зелени мириси
и црно-бело небо, бело-црно нека е
Ајде да се преправаме
дека сега еден до друг сме
ти во мене
јас со ноктиве во тебе
дур не заспиеме
дур од љубов не се убиеме, за живи да останеме.

Неколку преполовени мисли

прстите си ги засекуваш
со новоотпакуван жилет
само затоа што си гадлив
да го искористиш оној од вчера
засекуваш небаре туѓо е
со прецизни, остри движења
без да ти се згрчи срцето
или лицето да ти затрепери
ги засекуваш хоризонтално
за ништо со нив да не можаш да фатиш
а најмалку за да пишуваш
и како опчинет
сопствената крв си ја гледаш
која е скоро црна
и густа
со мирис на железо
со мирис на бол
зачинет со тага
и убав ти е контрастот
кожата ти свети од белило
со темноцрвени, скоро црни траги
а прстите ти пулсираат
и ти врескаат зборовите низ нив

се тркалаат и паѓаат
скоро безобразно во безредие
се мачат
се дават едни со други
та гледаш како на букви се распаѓаат
а буквите се смалуваат
полека пред очи ти умираат
дур ништо од нив не остане
освен неколку преполовени мисли
на работ од жилетот кој остануваат
и кој во корпа за отпадоци го фрлаш
само затоа што гадлив си
и од себе....гадлив си

Нема ништо поглуво од молкот на срцето

неподнослива е тишината
кога срцата ќе занемат
нема ништо поглуво од тој молк
како во гробница
живи закопани
со тела кои пулсираат
чекорат и дишат
засмрдуваат од застоен живот
како луспи од кожа
под кои клука само бол
и ја растегнуваш кожата во насмевка
ја пипкаш
туѓа ти е
небаре допираш нешто што никогаш твое не било
а опстојуваш
и денот го врвиш
вака или онака
како на забрзана снимка се менуваат ноќите
се' што помислуваш го пушташ низ себе
како од ветар однесено
за да не те болат мислите
како тишината која те дроби
и во умот ти налегнува

во душата ти се вгнездува
и сите зборови ти се како да си ги украде
не се твои
не ти припаѓа нивниот вкус
и убави не ти се
нагорчуваат
и дур се напрегаш да го мириснеш небото
очите со оловно сиво ти се полнат
и течно сребро од нив ти тече
па врескаш колку што гласот те држи
дур жилите на вратот не ти испукаат
за да ја распараш тишината
во душата што ти заживеала
оти нема ништо
ништо поглуво од молкот на срцето

Љубовта како стиропор низ прсти ја ситнине

Со гипсани тела
и трепки од пајажина
ситни камчиња во устите
во очните дупки јагленчиња
суви гранки со сноп листови
наместо раце, наместо прсти
и тестести облаци врз главите
се перчиме со неvistини
со лажен сјај
вештачки насмевки
крила од пеперутки
со олово напрашени
силувани соништа
клетви наместо мисли
целофан во душите
кој шкрипи во воздухот
љубовта ја дробиме
како стиропор низ прсти ја ситнине
и горди сме што живи сме
како воскреснати лешеви
по улици се препознаваме
по чекорот

оти тој никогаш не лаже
тром е
бавен и без смисол
и полудуваме
полека
неосетно
се свестуваме кога сенките ни' бегаат
и векови такви сме
како осудени
проколнати
и од рајот и од пеколот избркани
протерани и осамени
и еве
повторно се среќаваме
тажно се погледнуваме
со црните јагленчиња си намигнуваме
гранките во поздрав си ги преплетуваме
а во хор душите ни' крцкаат
шкрипат и болат
дур на пајажината во очите
солзи ни' светат
бистри и чисти
како срцата што ни' беа
како некогаш, како одамна

Жени со две срца

има жени

кои магија во очите носат

и со нив ти зборуваат, приказни раскажуваат

дури и тогаш кога тишината е најгуста

има жени

раскошни и сладострастни

чиј тела мамат воздишки и болни ерекции

за кои вреди и војни да се водат

има жени

кои можат светот да го обликуваат

со усни од кои тече мед

и раце кои топат олово

има жени

полулуди уметници

во паралелен универзум кои живеат

несвесни и ранливи во овој, земски свет

има жени

мајки

сестри

љубовници

сопруги

пријателки

осамени

со страотен пмс
пресметани
наивни
цинични и дрски
секакви не' има
и има жени
ете тие се најретки
жени со две срца
едното во градите им чука
а другото на мегдан го носат
на челата
на усните
и во очите
во стисокот на дланките
во воздишките
кои несебично срцата ги раздаваат
сета љубов во нив што се збрала
која ако им остане, сигурно ќе ги убие
ете тие жени
тие жени се раѓаат и умираат од љубов
живеат за неа
се хранат и дишат од неа
тие прекрасни, прекрасни
несреќни жени
жени со две срца

Сите зборови сосе љубовта со земја ги покривам

зборовите ми умираат
како војници во бесмислена битка
кај што никој жив не останува
безимени
со броеви наместо тела
жигосани во пепел
ми умираат сите зборови
за тебе
за себе
за да си олеснам
заедно со солзите
за да те исплачам
и ми доаѓа
рацеве во утроба да си ги заријам
сета љубов да ја откорнам
да престане да ми вреска матката
да престане срцево да трча
и болкава да умре во мене
безгласно
да те снема
да ме снема
да те закопам

да ми останеш само лузна
без вкус
без мирис
без слоеви тежина
без да трепнам
без сила
ниту волја
или надеж
со очи ококорени и суви
со раце ладни и груби
со лушпа
под која веќе ме нема
ми умираат зборовите
по тебе
по себе покрај тебе
и копам
ги запретувам
сите зборови сосе љубовта
со земја ги покривам
без да оставам знак врз нив
за да немам каде
каде да се вратам

Небаре по срцето ќе можеш повторно да го најдеш

Кога знаеш дека не е твој
и дека ти негова не си
а во некој паралелен универзум
умовите ви танцуваат
и телата љубов ви водат
душите сплотени ви се
онаму кај што едната завршува
другата почнува
но знаеш
ете знаеш дека твој нема да е
и дека ти негова нема да бидеш
и се измачувате со љубов
одите и се враќата
ооболувате еден за друг
поболувате еден од друг
од желба
од копнеж
а знаеш дека сте си судени
ама не во овој живот
па ете храбра си
и полека коските кај градите
како суви гранки ги кршиш

и колку е болката поголема
толку посилно очите ти светат
и насмевката поширока ти е
и кршиш
како туѓо да е
и со најголема нежност му велиш
“излези пиле...излези
овој кафез не е за тебе...излези”
потем го гледаш како си оди
го гледаш со љубов
онаа за која ете
човек и да умре би можел
оти си нанесуваш бол токму заради неа
љубовта
и го гледаш како си заминува
со срцето твое силно стиснато во рака
а тебе без него и нема што да ти треба
и стоиш така дур нозете те крепат
дур не исчезне
дур само капки крв од срцето твое не останат
како траги
како патоказ
небаре по срцето
ќе можеш и него повторно да го најдеш

Со обувки како окови на стапалата

како во чевли неколку броја помали
со железни потпетици
па се сопнуваш и тетеравиш
ама од нозете не ги вадиш
и си велиш дека со годините поарно ќе е
дека ќе свикнеш
дека ете
сите одат така
со обувки како окови на стапалата
и еден чекор ќе направиш
а еден цел живот назад ќе се вратиш
ама не сопираш
оти ако сопнеш нема веќе каде
нема да можеш ниту чекор повеќе да изодиш
и затоа нозете ти крварат
во железни пранги
од сопствени стравови исковани
од немоќта
мирисот на смртта
далечна нишка на надеж
и чекориш
како дете кога проодува
на крвките ноџиња

како млада мома
која ќе обуе првпат високи потпетици
како жена пред породување
која едвај товарот во себе го носи
како оставена љубовница
скршена од бол
како старица
навјасана од годините и уморот
и не сопираш
никако не застануваш
колку и нозете да ти крварат
тесните чевли не ги собуваш
оти тие се
едни ти се
твои
оти други немаш
оти дури и таа тежина
во одот што ја носиш
си Ти

Има нешто смирувачко во патување со воз

има нешто смирувачко во патување со воз

мирисот на кожени седишта

застоениот воздух полн здивови

едноличниот звук од шините

непознати лица

мисли втиснати на прозорците

тажни испраќања

дочеци полни очекувања

расплакани очи

насмеани усни

свиреж

облаци пареа

и еве тргнуваме

а јас сеуште не знам на кај сум кинисала

билетот ми стои стуткан в џеб

изваден за “последната станица”

и сеедно ми е

сакам само тропотот да го слушам

во луѓето да се џарам

како да можам себе во нив да се најдам

удобно сместена

стуткана во големо палто

обмотана со шал

со изземнати прсти пикнати во ракавици
секогаш седам обратно свртена
како тие неколку секунди задоцнет пејсаж
да сум ги украала
како да ќе проживеам неколку секунди повеќе
и мирно седам
освен кога тунелите приближуваат
ете тогаш станувам
и чекам темнината да ме голтне
замижувам и си помислувам
дека можеби крајот вака наликува
и отворам очите кога светлина записнува
на излез од тунелот
како во приказните на оние кои на смртта
во очите и' погледнале
само што знам дека ова рајот не е
а ниту за пеколот пак сум сигурна
оти билетот уште стуткан во џебот ми спие
па го чекам кондуктерот да дојде
и со сета сериозност да го прашам
на каде овој пат сум тргнала
со мојот билет во еден правец изваден

Понеделнички муабет за смртта

Не ми е мене од смртта страв
не ја есапам многу
барем не во последно време
како стареам одбивам да ја мислам
или правам шеги на нејзина сметка
па некогаш
ама само некогаш
си мислам
дека кога ќе ми дојде времето
госпожата ќе си го отвори бележникот
и со сериозен глас ќе ми рече
“епа Ана
ова не е убаво од твоја страна
не те учеа од дома дека шеги не се прават
за оние кои во моментот не се присутни?”
а мене
(сигурна сум во ова)
сите пригодни одговори ќе ми текнат
откако ќе биде веќе целата работа завршена
и не размислувам многу
дал има пекол или рај
оти ниту за ваму ниту за таму сум
и знам дека некој ќе го спомне чистилиштето

ама некако не чувствувам дека и за таму сум
и мене ако ме прашате
оној свет го замислувам многу сличен на овој
со тоа што ако може да бирам
би сакала да живеам покрај вода и зеленило
ете толку ми се желбите
иако не верувам дека за скромност
се добиваат екстра поени (за таму кај што ќе кинисам)
не ја есапам смртта
дури ниту кога се разминуваме по улица
тогаш главата ја вртом
демек не сум ја приметила
а и таа пустата горделива е
па ме одминува без поздрав
и не ми е страв
ниту дали ќе боли
или ненадејно ќе дојде
и зад грб “бу” ќе викне
ниту пак се секирам
дека нема пригодно да сум облечена
или пак нашминкана
ама страв ми е, само од едно ми е страв
дека ќе нема тогаш кој раката да ми ја држи
и да ми шепне, тивко и нежно
“чекај ме”

Допивање на вистината

Вино

со сеништа во човечка кожа

зад ликовите лаги

светнати прасечки очи

искривени насмевки

наострени колци во устите

змиски јазици

и отрови во душите

Вино

после првата чаша грст зборови

се прпелкаат низ масите

ги валкаат чаршафите

и паѓаат како трошки

изгазени од чифт нови чевли

разнесени по улици

налепени на ѓоновите

Вино

накарминисани заби

гласна смеа која звучи како навреда

запотени тела

ослободени демони

кловновски манири

пијани мисли полни забранети љубови

разлеани сокови на нечиј чаршав
Вино
со белото сите гревови се измиваат
со црвеното душите се бојосуваат
бревтање на цревата во стомаците
во грлата блуење
смрдливи здивови
силувани соништа
полудени семиња во утробите
Вино
ја допивам чашата
парчиња стакло во устата
дур ги цвакам сите мисли за тебе
со вкус на вино и крв
те гледам без да те видам
со чувство на гадење и празнина
заминувам...без збор

Живели!

Да наздравиме за...

сите кои низ животот ни' минале
оние кои зад себе оставиле свезден прав
оние чија трага е посолена
сите љубови кои не'исчеличиле
и оние кои не' свестиле дека само крв и месо сме

Да наздравиме за...

сите денови во кои сме се изгубиле
ноќите во кои сме се пронашле
болестите кои не' потсетиле дека здравјето е се'
силата која не сме знаеле дека ја имаме
за да се збогуваме и кога срцето боледува

Да наздравиме за...

секој збор кој сме го кажале кога било потребно
тишината со која душите сме си ги обвиткале
солзите кои сме ги исплакале
оние кои во нас мориња создале
во кои уште утробите ни пливаат

Да наздравиме за...

нашите испреплетени тела
умовите кои телата ги крепат
соништата кои сила ни' даваат за да се разбудиме
топлиите огништа пред кои коските си ги топлиме

и оној глас во нас кој вели “се’ ќе биде во ред”

Да наздравиме за...

оние кои повеќе меѓу нас не се

оние кои допрва ќе дојдат и останат

оние кои само во душите ќе ни сирнат

како во излог со скапоцен накит

и потем ќе избегаат исплашени од сјајот

Да наздравиме за...

тебе

мене

животот

секој подарен ден

за смртта да наздравиме

Живели!

Зимски сеќавања

Се потсеќаме на младоста
се тешиме дека тука е
веднаш зад нас
ене , зад аголот
по улицата која штотуку ја изврвевме
како да не поминале барем две децении
како многу рала чевли да не сме искинале...
ете
се подлажуваме дека истите сме
дека само малку времето не' допрело
само малку по лицата не' погалило
дека побелените влакна од стрес се
и дека брчките околу очите "смејалчиња" се
иако со години само се насмевнуваме
наместо како деца да се искикотиме
онака, без причина
од пушта радост дека живи сме
дека уште чекориме
можеби малку побавно од порано
ама нозете како војници сме ги обучиле
да не застанат дури и тогаш кога најтешко е...
се сеќаваме на младоста
која како карамела во устите ја топевме

се потсеќаме како љубевме
и како љубени сме биле
кога срцата како едно ни' биеле
а меѓу две отчукувања
цели приказни се раѓале
некои и ден денес
со оган во очите ги раскажуваме
некои сме ги заборавиле
како да не постоеле, како да сме ги измислиле
а некои
оние најголемите
тие во бол ги закопуваме...
на младоста се потсеќаме
на нејзината дрскост
убавина и смелост
раскош и страст
и дур на телата годините и лузните
како бисери ги нижиме
срцата уште силно ни' чукаат
до последното
до смртта исти остануваат
болат, треперат, горат
како тогаш
како некогаш
на младост кога ти и јас се љубевме

Вресокот на љубовта

посакував да сум тишина
нечија
еве
можев и твоја да сум
тишина која лечи
која тлее во срцето
која успива како во лулка
онаа што со сласт ќе ја впиваш
која ќе ти даде мир
спокој на душата
со која дишењето ќе си го слушаш
и гласот во тебе кој патот ќе ти го каже
а сега
сега сакам вресок да сум
од бол
острав
среќа
оргазмичен
полн страст
оној кој ослободува
кој оковите ги кине
кој ќе те натера да го вдишеш светот
со гради полни љубов да трчаш

свој да си
а така и мој да станеш
вресок сакам да сум ти
во тишината која не' има оглувено
во која веќе ниту мислите не си ги слушаме
во која ударите на срцето ни замреа
да вриснеш
колку што гласот те држи
без срам
без каење
до небо да се слушне
посилно од сите татнежи
од сите удари со кои животот не' дарувал
твојот вресок и мој да стане
да се разбудиме од оваа тишина
со вриеж во телата
чисти умови
дланки полни желби
секавици во очите
со љубов
ти и јас
да се разбудиме
со вресокот на љубовта
кој ќе е посилен од сиот молк

На трпеза

Дојди ми
ненајаден и жеден
како птица среде зима
од телово трпеза ќе ти спремам
колвај пиле
до најаска исколвај
и од срцево
и од душата
распослано ти е
а мене секој касај
како божја солза ми е
не боли
ништо не ме боли
како туѓа да е болката
небаре ме бакнуваш
и од љубов
во љубов те пресликувам
дојди ми
ќе те напојам
со сите мои сокови
ете во нив ќе те искапам
да ми светиш
како очиве по тебе што светат

да зарумениш
како усниве од твоите загризи
да си ми убав
како она што во градиве за тебе ми баботи
дојди ми
јас распослана ќе сум
најади се, напој се
измиј се од мене
и во мене
ете таму гнездо да свиеш
кај матката да ми те чувам
таму, да ми се жигоса љубовта
со перјата твои
по телово помини
ете таму
кај главата, кај градите
во стомакот
ете таму каде што животот ми пулсира
таму си ми
свиен, вгнезден
како птица, како љубов
како живот, како смртта моја
дојди ми...

Од восок да бевмене ќе догоревме толку бргу

од восок да бевме
не ќе догоревме толку бргу
а телата убави ни се
стројни и витки
чекорот силен
очите бистри
усните насмеани
ама срцата
душите
како свеќи
како кандила запалени
на отворено ни се
и секој бол е како ветар
се лепи на кожата
се впива во порите
ни дува во срцата
и пламенот веќе не е постојан
трепери
се бори
се обидува да се одржи
да посвети уште малку
уште барем некоја година

за децата да си ги пораснеме
да им се порадуваме
столб да им бидеме
тука да сме
за нив
дур на нозе не застанат
свои да станат
ама срцата
тие ни се топат
поткопувани од удари
разјадени
раздробени од цигари
алкохол
ноќи непроспиени
стапки од оние кои низ нив поминале
и се топат
се гасат
дур од пламенот само чад не ни остане
од срцата наши уморни
кои од восок да беа
не ќе ни догореа толку бргу

Како аманет

Те сонував сношти
со мноштво бои околу
како на платно разлеани
со шаренило кое ме умори
во кое тешко те распознавав
натопени воздишки во врева
небаре сите звуци на светов
во сонот ги собрав
те сонував сношти
насмеан и весел
со чаша вино
бело вино на усните
и црн сјај во очите
небаре зениците ти се разлеале
та во нив се огледував
себе и мојот копнеж по тебе
те сонував сношти
како нозете ми ги топлиш
дур во рацеве сета зима ми се собрала
па на прозорецот со мраз ти цртав
и се смеевме
како деца се кикотевме
дур стихови замрзнати ти редев

од прстите кои уште не можам да ги згреам
те сонував сношти
телата во вода ни беа
нозете мои околу твојата половина
ти во мене
а јас навалена дур косата ми лебдеше
на површината од водата
и со секое твое продирање
водата црвена стануваше
те сонував сношти
иако со денови не спијам
здивот на вратот
допирот на градиве
стисокот твој на образите
забите на стомакот
тежината од телото твое
врз душава ми дишеше
те сонував сношти
како ми шепотиш
за љубовта како ми раскажуваш
како семе во мене оставаш
и од семето плод ми се разгранува
како стогодишно дрво
како спомен, како аманет
за покрај тебе и јас да заспијам

Кога пилето во срце ти пее

За чоек треба пилето да ти пее
душата да ти е ширум отворена
без ќепенци и капии
без синџири и катанци
срцето да ти љуби
незатруено и чисто
без да става на кантар
без да фаќа кусур
ама чоек
чоек да имаш пред себе треба
оти само тогаш вреди да се дава
без резерва
без задршка и мерење
за чоек пилето во гради да ти запее
оти инаку ко во кафез е
та лажи го
задевај го
ќе молчи и ќе се прпелка
ама глас не ќе пушти
оти ништо нема да го прелаже
“да најдеш...чоек за себе да најдеш”
покојната ми баба велеше
“ќе го видиш

ама не со очи
ќе го чуеш
ама не со уши
ќе го сетиш
со срцето
со душата ќе знаеш
кога внатре ќе ми ти запее
пилето ќе ми ти се разбуди
ете тогаш ќе знаеш
и не биди будалче тогаш
да го сочуваш
горделива да не си
биди умна
мудра биди
оти се' друго е лага
освен песната на пилето во срцето што ти е"
за чоек
само за чоек вреди чоек да пати
да прегори од љубов
да се стопи
пепел да се стори
и од пепел пак да никне
заедно со пилето
она во срцето што го носиме
она што пее само кога чоек со чоек ќе се најде.

Не оставај ме да чекам

грев е на љубов да осудиш човек
и да го оставиш на неа да чека
да му тлее во душата
дур врват сите магии покрај него
оти ако не ги зграпчи сега и одма
одминуваат и прегоруваат
како кибритчиња во ветровита ноќ
ете
туку така само ги снемува
неповратно
а во тоа мекото
зад градите
ете во тоа мекото оганче си тлее
а ако не му фрлиш жар
ќе згасне
за навек ќе го снема
оти ние луѓето
живееме онолку колку што во градите ни гори
колку што огнот го чуваме
а пак
можеме откако ќе згасне
и децении да дишеме
траги зад себе да оставиме

кои бргу испаруваат небаре
жежок асфалт со вода сме полиле
оти во срцата кога ќе се закопаме
жарот таму ко ќе изгасне
низ животот само се прпелкаме
од таму-ваму
од ваму-таму
и никаде не стасуваме
оти грев е, голем грев е
човек на љубов да осудиш
да му ја покажеш
да се порадува
да копнее
а потем како на дете играчка
да му ја земеш и
во самотија да го фрлиш
во тишина
тогаш гревот фаќа
ете тогаш
кога на човек љубов-лажливка ќе му дадеш
на градите да му се залепи
а потем да му ја земеш
да го проколниш
смеата да му ја убиеш
на чекање на љубовта да го осудиш.

Како јас без тебе

како облак без дожд
зима без снег
птица без крила
дрво без крошна
жена без пород
тело без срце
ете таква, таква без тебе сум
половина жена-половина мрша
половина бол-половина страв
лушпа, кожа и коски
а под нив празно
со дупка во градите
пулсирачка мисла во умот
не си мој, не си мој
и твоја нема да сум
а во здивот те имам
вплеткан во косата
со семето твое во порите
и солзите мои во крвта твоја
а мој не си
и твоја нема да бидам
во ова време-невреме
во кое часовникот ми е непријател

а љубовта полна пелин
кога месечината ме гори
и ветрот на кожава боли
и ми студи
со олово во прстите
и метален вкус во устата
ме стега
и боли
ме гуши
таа мисла
таа проклета
што клука и јаде
телово ми го дроби
и душава ми ја цеди
дека мој не си
дека те немам
дека твоја не можам да бидам
дека нема да ме имаш
како облак
зима
птица
дрво
жена
тело
како јас...без тебе, без тебе

На некои љубови не им било пишано

Велат, многу пати ќе заљубиш
ама еднаш ќе љубиш
со умот
кога мислата негова и твоја е
со срце
кога неговото во твојот ритам ќе чука
со утроба
кога неговото постоење и твое станува
и онаму
онаму каде што страста пулсира
од каде што посакуваш
рожба негова од тебе да излезе
ќе заљубиш низ животот повеќе пати
оти долг е пустиот
ама само еднаш ќе љубиш
кога во погледот негов-својот смисол го гледаш
и здивот му го дишеш за да преживееш
и на рацете допирот за него ти спие
а телото по неговото ти се обликува
и ќе знаеш, ќе знаеш дека љубов си му
кога те гледа небаре ѕвезда си
и те пие од жед да не умре
кога од телото ти се гоштева

и мисла си му
а дланките полни твојата страст
на лицето ги држи
и вдишува како давеник воздух
како спас да си му
незнаејќи колку тој те спасил
од живот-неживот
од сама себе
велат
на некои љубови не им било пишано
ете, само така
пишано не било да бидат
оти се поголеми од животот
помоќни од смртта
и таквите љубови за смртници не се
а јас, јас и не барам пишано да ни е
душава во мир ми спие
дур знам оти ти и јас
нашата сами ја пишуваме
со секој здив
и трепет
допир
и поглед
до крај
до бескра

Ете токму така се слуша кога срцето се крши

Се слуша
како гром
откорната гранка
удар во лим
детски плач
испуштена чаша
фрлен порцелан
тресок од врата
шамар
судар на автомобили
вресок
баботење
надојдена река
празни чекори
ете токму така се слуша
кога срцето се крши
кога во градите ти удира гром
и дрвото на љубовта
на две се расцепува
празен звук
и ништо
потем глуво е

како мртво
како во ковчег
без здив
светлина
како времето да запира
и ти запира крвта
застанува
замрзнува
небаре вода во зима
глуво
мртво
слепо
немо
и дишењето
како твое да не е
како душата да ти лебди
над телото
над сета врева онаму долу
над срцето
над сеќавањето на звукот
на големото тик-так
ТИК-ТАК
ТИК

“Бегај чедо, бегај”

“Бегај чедо од оние
кои медовина во уста имаат
а на рацете
на нив крв носат
бегај од нив
тие жива беља се
дланките ги кријат
ете, ги белат со брашно
за и лебот загнасен да им е
а устите им ломотат
од убо-поубо
како локум
како слатко од вишна
како вода со шеќер
од нив
од нив подалеку да си
оти тие душа земаат
душата ти ја мамат
со сладок збор
послужен во кристално чинивче
со сребрено лајче
и чаша вода дури ќе ти дадат
за лагите полесно да ги голтнеш

тие, тие проклети се
оти во срцата црно им е
нит за љубов знаат
нит за милост
души земаат
во нив својата испоганета ја плакнат
за да им замириса на зелено
тие
од тие да се пазиш
во рацете опули им се
во очите џари им се
таквите белки немаат
црно и таму од срцата им е
од таквите љубовта да си ја чуваш
оти ќе ти избега
ко песот на комшијана
поќе не го најдоа
чувај си ја душата
и љубовта во неа
затни ги ушите
зборој да не слушаш
оти еднаш ќе се поболиш
а секој ден ќе умираш
пиле мое
пиле мое”

Ќе си простиме

Ќе си простиме
што се најдовме
во време-невреме
кога судено не ни било
еден со друг да се сакаме
Ќе си простиме
за зборовите
сурови и остри
со кои како сабји
душите си ги искасапивме
Ќе си простиме
за љубовта
која еден со друг си ја дадовме
со мисла за збогум
во умовите што ни клукаше
Ќе си простиме
за топлината
со која телата си ги обвивме
и оган во нив запаливме
за голи на студ да се оставиме
Ќе си простиме
за прегратките
во кои срцата си ги испреплетивме

за од градите да си ги откорнеме
а сега со троскот ги обраснавме
ќе си простиме
за бакнежите
со кои живот си подаривме
пред отров еден од друг да се напиеме
и за навек да се отруеме
ќе си простиме
за болката
од немоќ и страв што ја имавме
со која како камшик кожата си ги покривме
за вечни лузни еден од друг да носиме
ќе си простиме
ти мене, јас тебе
оти се најдовме
за зборовите и љубовта
за топлината и прегратките
за бакнежите и болката
еден ден
со копнеж еден на друг ќе се сеќаваме
и со милост ќе си простиме
во срцата пред да се закопаме
и еден со друг да се заборавиме